

Quintus | EVROPA
HORATIUS | Ad Galateam puellam
FLACCUS | (carm. 3, 27)

Prevod Jože KASTELIC

Naj skovika čuk, brezbožne pláši!
Naj se le breje psice, v gozdu volkulje sive,
lanuvianske, hitre, še bojijo –
bojé lisice;

naj jim pot začeto ustavi kača,
kadar konje spláší strelici enaka!
Jaz bom, preden vsega me strah prevzame,
videc previdni,

preden božja ptica oznani plohe,
dežni čas, ko vrača se v svoja barja,
klic gavránu s próšnjo, ko vzide sonce,
zgodaj izvabim.

Srečna, kamorkoli odhajaš, bodi!
V mislih name, o Galateja, hodi!
Naj vreščéča potí ne ubrani sraka,
vrana ne z néba.

Kak Orion nágnjeni, vidiš, v plohi
ves trepeče? Kakšen je temni Jadran
v burji, vem, vem, kako varljivo
v žarkih bleskeče.

Le naj žene, le naj sovragov deca –
le naj zvedó, ko valja se težki jugo,
kakšen hrum na črni zbudí se vodi,
breg v plohah potone.

Tak Evropa ledja zaupa bela
biku – nad gladino se kitov vojska
sred zahrbtne morske podí širine –
splahne pristrčnost.

Travnik njen nekdam je ponujal rožic
spretnim rôkam – Nimfam so pletle vence.
Zdaj le zvezde beže v gasnoči luči,
spodaj valovi.

Brž ko v zemljo silno s stotero mesti
kretsko pride: »Oče!« zavpije reva,
»o zgubljena hči in krepost vsa moja
v ognju zablode!

Kam? Od kod prihajam? Devicam malo
ena smrt je kazen za to! Mar budna
greh svoj objokujem? Ali prikazen
vara me blodna,

ko skoz vrata slonokoščena sanje
bežne nosi? Mar je bilá bolj modra
pot prek morja ali pa rože mlade
trgati večno?

Če kdo zdaj mi privede tega bika –
spraskam to pošast res in z ostrim jeklom
zlomim rog ji – res pa nekoč predana
silni ljubezni!

Ni me sram biló zapustiti hišo –
ni zdaj sram me dalje živeti. Joj mi,
joj, bogovi, naj me pot povede
nago med leve!

Preden zguba nežno se lice mlado,
preden živi sok mi kot žrtvi usahne,
lepa vsa naj padem, tako vas prosim,
v tigrova žrela!

Zla Evropa, oče tako te daljni
kliče: kaj le čakaš? Pas še imaš deviški,
tu na hrastiču tem le z malo truda
vrat si zadrgneš.

Morda skale ostre so bolj ti drage,
rupe temne! Vrzi tja dol se naglo,
razen – res, sevé – če ni bolj ti ljubo
sužno življenje!

Tuja ženska tebe, kraljično, vladaj,
možu v postelj vôdi! « Te tožbe bližnja
sliši Venus. Zvit njen smehljaj – in sinko
lok je odložil.

Ko je šale dosti: »O, le prestani,«
pravi, »z jezo, s prepirom vročim nehaj,
kadar mrzki bik ti ponudi v žrtev
lepe rogove!

Ženo vzel te Jupiter je premagavec.
Pusti stoke, usodo nositi slavno
bodi vredna – véliki bo kontinent
zval se po tebi!«